

Kis

LANT

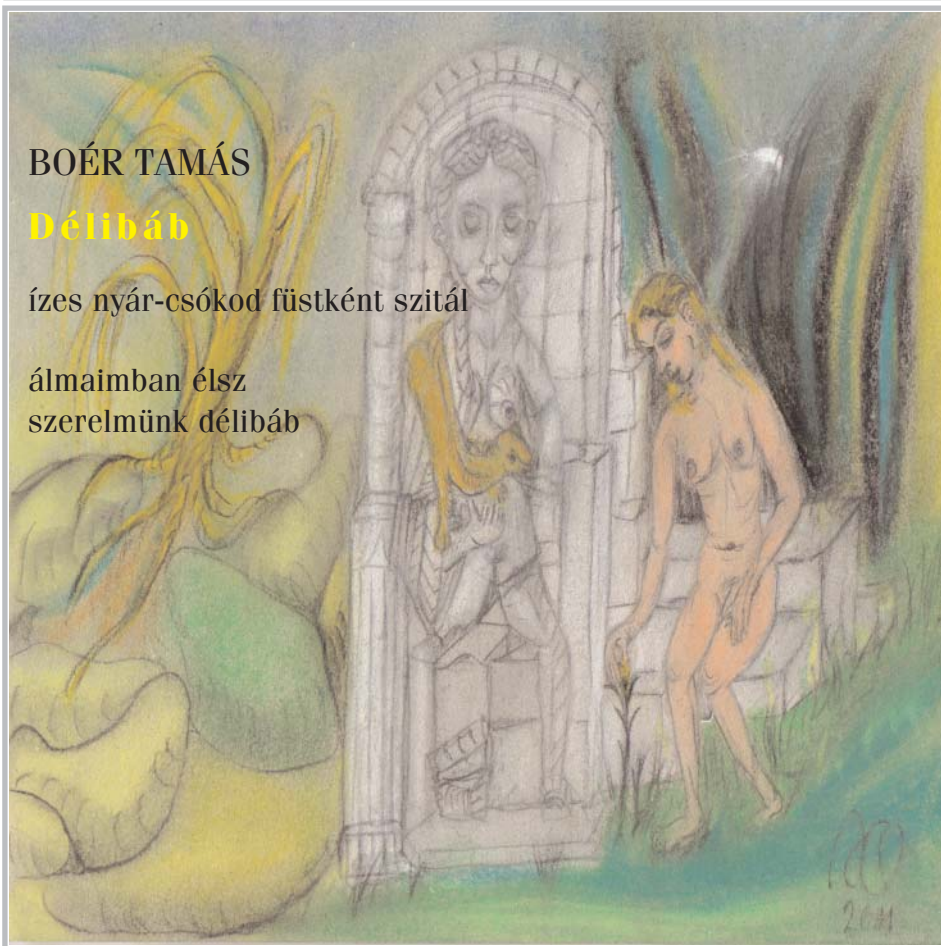
IRODALMI FOLYÓIRAT

BOÉR TAMÁS

Délibáb

ízes nyár-csókod füstként szítál

álmaimban élsz
szerelmünk délibáb

2011/3 85.szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Boér Tamás

Sebhelyek

elindulok hozzád kedves,
odakint már dereng a hajnal,
az erdő nyálas árvalányhajjal
letérdel a füstös horizont alatt,
s a görcsben megpattant földet
vaskos kérgében összegörnyedt
reggeli harmattal önti fel
ha nyugvó óriás csöndje kel

elindulok hozzád kedves,
az égbolt már megőszült, s marék
párából kikelt fanyar buborék
ledönti méz-üveg poharából
a víz zuhatag-sátor
fullasztó csóknyi tengerét,
és kriptából kimászva csordultig
zubog le a posványkert-kútig

elindulnék hozzád kedves,
viharral fognak szorítani
a nyerges-sziklák hegyes omladékai,
a gerincen megbújó pattogó fehér
szikrát csihiló álmos szikla-él,
és a tó vizében is megcsillan
mint szikra s gyűrűin elterül
a napsugár íze meztelenül

elindulnék hozzád kedves,
a füzek szülési lé csorog,
hol megreped a magzatburok
illatot vajúdik és színözönt
a hallgatag táj ha az éj-sötét
füstszagú nyirkát szórja szét,
majd magába dőlve sívár
fű-gyűrűk között maradna már

s a messziség fanyarú homálya
füstként száll föl észrevétlen

csontjaink lagúna vizében,
az éj feketéje elsimul hátán,
a toll-levél elkopott márvány
szobrot formál magából,
és visszhangozva ébred a kavics-forma
szélfogott hatalmas vitorla

Tavaszdik

Érződik még az aknák illata, a tél.

De lassan a Nap újra kel,
meleg fénnel gőz kereket teker
foszló felhő-börtönében maga.

Ébred az ég,
mintha egy éjszaka
csöndes nyugalma oszlana fel,
madár-raj száll, köszöntőt énekel
amint levedli tél-csonkját a fa.

Fénylik a távoli ég-kazán,
nektárt hord izgó méhraján
a füstjében felázott kikelet.

A köd csókja is elszitált...

Tavasza

nektár ízű szél
korom pamacsot görget,
alszik még a táj
...

eső szagától
friss, kosbor illat árad
füst zuhatagban
...

vérvörös égbolt,
ínged kibontva záport
szitálsz a szántón

Bayer Béla

Földi

A hatvanas évek Bérkocsis utcáját a skribler nem ismerhette, mint ahogy az ott mért biboldó pálinka ízét sem. Így azután az őt „földimmé” emelő újdonsült ismerős nem hatotta meg igazán. Holott: „Hunniából származtunk el mindketten!” – Igaz – legyintett rá Csike –, mégsem vagyunk egy fészekalja!

Pepe bodegájában akadtak egymásba. Véletlenül. A firkász épp szakadt szandálja fölött mondott el egy imát. Magyarul. A szomszéd asztaltól anyanyelvén szóltak át (be?) neki, s ez elég apropónak bizonyult ahhoz, hogy brudert igyanak. Fogvasztás-arányosan lettek egyre nyitottabbá. Az ismerősből csak úgy dőltek az emlékek.

*

– Április közepe volt, ezerkilencszázhetvenhárom. Az elképzelhetetlen történt meg – idézte fel az újdonsült –, Izraelt meglepték. A mozgósításra már csak a palesztin támadás után került sor. A civilek fejvesztetten rohantak osztagaikhoz. A kibuc tartalékosai meg egyseégeikhez. Az enyém Beer-Shevaban állomásozott. Tankjaink a depókban várakoztak. Belsejükben penetráns húgyszag terjengett – szötte tovább a szót –, mozgósításkor legtöbbünk a gatyájába csinált. Jórészt az izgalomtól, de a pusztító félelemtől is.

– Aztán felébredtél! – kockáztatta meg Csike.

– Bárcsak álom lett volna. Az ott véresen komoly volt. – erősködött a földi.

– Hát a Bérkocsis utca? – tamáskodott a skribler.

– Az egy csipetnyit korábbi történet. A Kádár-éra elejéről való. Akkor és onnan

vándoroltunk ki.

– Nem rossz! – hagyta rá a firkász, akinek ismereteiben mindez fehér folt volt.

*

Az öböl Talamankánál aligha nagyobb a Kis-Balatonnál, de vizének színe merőben más. Sápadtkéék, akárha az ügyintéző szeme. A férfi (napbarnított negyvenes, megszólítása Senor Rosárió) budapesti utazásra invitált. A Korzón. (Mert Ebezuson az is van. Ha árnyalattal el is üt a „bőrző Duna korzó”-tól.) „Odahaza Rózsa úr voltam – erőlteti rá közléskényszerét a firkászra –, ereiben Rosenbaum vér csorog. Tel Avivból zónáztam át.” Csike szerencséjére magyarul beszélt, így a skribler hézagos spanyol nyelvismerete talonban maradhatott.

– Azért vagyunk itt, hogy segítsünk – előzékenykedett a senor, mialatt ügyfelével életrajzát is megosztotta.

(Csike Alfrédnek nem volt magától értetődő a dolog. A helyzete is inkább volt kínos, mint természetes. Ő repülőjegyért ugrott be az Urbisba és s nem egy „kellemes kiruccanás” reményében!)

– Budapesten a Sofitelt ajánlanám – hallhatta –, tudja, a Roosevelten téren.

– Félreérthetett az úr – kockáztatta meg a firkász bizonytalanul –, pusztán a jegy érdekelne!

– Csak szállodával kínálhatom – válaszolt a senor –, de akkor többet is. Ibis, Korona, Andrassy – sorjázta. Humánus áron!

– De, kérem, onnan valósi vagyok – kötötte magát a firkász.

– Egy pillanat türelmét kérném – szabadkozott Rosárió nyájasan mialatt magára hagyta –, konzultálnom kell a tulajjal.

Rövidre rá egy joviális úr társasá-

gában tért vissza. A jövevény sabest viselt és széles gesztusokkal üdvözölte a firkászt. A Pepénél tegnap megismert földi volt.

*„Skribler, firkász, az irodalom napszámosa: ilyesféle megnevezésekkel illeti a történetmondó Csike Alfrédot, aki Bayer Béla **Árnyjáték** című novelláskötetének peregrinus főszereplője.”*

„A jelenleg Németországban élő Bayer könyve a szekszárdi Babits Kiadó újdonsága. Kellemes olvasmány, a csöndesen kommentált, humorral ellenpontosztatott diskurálás hangnemében, egyértelmű önéletrajzi zománcsal. Néha a szövegek felülete, esetleg teherbírása kisebb, mint amennyi egy olyan elbeszélésekéhez kellene, amelyet akár Krúdy úrnak is elpostázhatna kései tisztelője.”

*A két idézetet **Tarján Tamás**: Átjáróház a panteon c. recenziójából vettük.*

Bódai-Soós Judit

Apró csoda a vonaton

Vonatra szálltunk. Irtóztató tömeg volt. A dohányzófülkében egyáltalán nem jutott szabad hely, a nemdohányzóban pedig csak egy kerekded asszonyság mellé tudtam bepréselni szintén kerekded hátsómat.

Mint a kisgyermek, akinek lerombolták a homokvárát, toporzékolni tudtam volna az indulattól, ahogy szertefoszlani láttam a kényelmes utazásról dédelgetett álmomat.

Gyűlöltem a vonatot, gyűlöltem az embereket, végül pedig gyűlöltem

önmagamat. Aztán, amikor ennek is a végére értem, és valós okok hiányában a gyűlöletem kifulladt, és saját hamvába holt, gondolkodóba estem.

Három órás út vár rám, – gondoltam – nagyon rossz lesz nekem, ha végigduzzogom. Szűkös a hely, alig férek, mozdulni nem tudok, de legalább ülök. Rágyújtani nem lehet, de az ablak le van húzva, és van friss levegőm. Három órát azért ki lehet bírni cigi nélkül – volt már ilyen. A könyvem kéznél van, szóval olvashatok.

Lassan beletörődtem helyzetembe, elővettem a könyvemet, és olvasni kezdtem, mert nem akartam értékes órákat arra vesztegetni az életemből, hogy rosszul érezzem magam.

Lecsendesítettem hát magamban a rossz érzéseket, és úgy belemerültem a történetbe, hogy észre se vettem az idő múlását; megfeledkeztem a vonatról, a tömegről, a kényelmetlenségről.

Aztán szép lassan, az agyam hátsó ajtaján belopózott egy érzés: már nem vág az oldalamba az ülés merev karfája, és nem préselődik hozzám az idegen asszony izzadt combja. Körülnéztem. A nő még mindig mellettem ült, ő is olvasott. És mégsem volt már szűk a hely! Kényelmesen elfértünk egymás mellett, mintha szélesebbé vált volna a pad.

Percekig döbbsen ültem, alig mertem hinni az érzéseimnek. Aztán végre megértettem, hogy milyen csodálatos hatalma van az emberi elmének, mert semmi más nem változott, csak az én hozzáállásom; a tiltakozást elfogadás váltotta fel, és az elhatározás, hogy jól akarom érezni magam. És ha ennek éppen az volt az akadályja, hogy keskeny az ülőhely, hát akkor, úgy tűnik, valami módon még azt is sikerült kitágítanom...

T. Ágoston László

Kese

Ágoston nagyapám udvara mindig tele volt rikácsoló, hápogó, gágogó baromfiakkal, és a disznóólban is rőfögött egy-két malac, vagy gömbölyödő hízó. No persze nemcsak nála volt ez így, hanem szinte minden falusi iparosembernél. A gazdák ugyanis csak akkor tudtak fizetni az elvégzett munkáért, ha eladták a betakarított terményt, vagy kövérre hízott jószágot. A mesterembernek meg jól jött, hogy még akár válogathat is a legszebb állatok között. A gazdának nem kellett elvinnie a piacra vagy vásárba és olcsóbban számította meg a jószágot.

Egyik nap egy tanyai parasztember kopogtatott be nagyapám asztalosműhelyének ajtaján. Ablakot akart csináltatni az épülőfélben lévő házára. Elmondta mekkorára gondolt, meg hogy kétszárnyas legyen kívül zöldre, belül fehérre festve. Nagyapám meghallgatta, bólintott rá egyet, elővette a kis kockás noteszét, osztott, szorzott, aztán kimondta kertelés nélkül, mennyibe kerül az ablak. Hozzátette még, hogy beüvegezve, sárgaréz kilinccsel.

– Az nagyon sok, mester úr – kezdett alkudni a gazda. – Jó nekem a tanyára az alumínium kilincs, meg a pléh sarokvas is.

Nagyapám újra elővette a kis kockás noteszét, osztott, szorzott, kivont, meg hozzáadott, és mondott egy másik összeget.

– Látja, ez már jobban hangzik – bólintott rá a gazda –, de csak akkor tudok fizetni, ha a szentmártoni vásáron eladtam a süldőket.

– Milyen süldői vannak? – kérdezte nagyapám.

– Kesék. Öthónaposak. Tudja az a nyurga fajta. Húsdisznó. Két és fél mázsát nyomott, amit megszártunk karácsony előtt.

– Megvan az anyjuk is?

– Hát persze, hogy meg, most viszem majd újra búgatni. Tíz malacot ellett. Föl is nevelte mind a tízet. Nagyon jó koca. Meg nem válnék tőle semmi pénzért.

– Mennyibe számolja darabját?

– A süldőknek? Hát mondjuk egy ablak árába – ingatta meg a fejét huncutul mosolyogva a tanyai ember. – Mit szól hozzá, mester úr?

– Ha tényleg olyan jó fajta, mint ahogy mondja, belecsapok a tenyerébe, de nekem emse kéne, kocának való.

– Olyat kap, amelyet választ. Kijön hozzám a tanyára, megnézi őket, meg az anyjukat is, aztán azt hozza el, amelyik tetszik. Az áldomást is ott helyben megihatjuk rá.

Meg is nézte nagyapám a tanyasi ember gazdaságát és nagyon tetszett neki, amit látott. A malacok közül kiválasztotta a legszebb, turcsi orrú emsét, és már lelki szemei előtt látta is a sok kis rózsaszín malacot, melyekkel megajándékozza. Megitták az áldomást, és másnap nekiállt az ablak elkészítésének. Nem telt bele egy hét, és a mi ólunkban rőfögött és szürcsölte a moslékot Kese. Szemmel láthatóan tetszett neki, hogy körülötte tüsténkedik, őt simogatja, vakargatja az egész család. A nevét is hamar megtanulta. Igen, nálunk nemcsak a kutyának, macskának volt neve, hanem a szemétdombon kukorékoló kakasnak, meg a tenyeres-talpas libának is. És mindegyik önérzetesen

odasétált, ha a nevéen szólították. Így aztán nálunk soha nem volt csirkevágás, vagy disznóölés, csak véletlen baleset. Az a szerencsétlen tyúk nekirepült a késnek és elvágta a torkát. Miska, a barna foltos bundájú bárány meg szüret előtt addig-addig ugrándozott a véletlenül arra járó hentes körül, míg bele nem állt a szügyébe a kés. Akkor aztán már nem volt mit tenni, meg kellett főznie őket nagyanyámnak.

No, de Kesét nem fenyegette ilyen veszély, hiszen belőle anyakocát akart nevelni nagyapám, ami azt jelentette, hogy éveken át ott rőföggetett volna az akolban bántatlanul védelmezve, nevelgetve a malacait. Nagyanyám zsíros moslékkal, finom ételmaradékkal kedveskedett neki. Nagyapám lehozta a padlásról a legsötétebb zugokba elbújt tavalyi kukoricacsöveket, én meg átmentem a szomszédba és elkunyeráltam a Józsi bácsitól a Tarka tehénnek szánt marharépából a legszebb darabokat. Azzal kedveskedtem Kesének, a legújabb barátomnak, aki hálásan rőfögött minden szelet répáért, és odatolta a füle tövét a kezem alá, hogy vakargassam. Amikor elfogyott a répa, a libáknak, kacsáknak szedett gaz közül válogattam ki a disznóparajt, azt nyújtogattam szálanként Kesének.

Azt hiszem, ezzel kezdődött a baj. Addig ugyanis szigorú rend uralkodott az udvarban. Minden állat tudta, hogy az eléjük szórt eleségből melyik az övé. Kit illet a kukorica, kit az ocsú, és senki se nyúljon Buksi kutya csontjához, mert abból nagy kergetőzés lesz. Ez eddig rendben is volna, de vajon kit illet a Kese vályúja mellé szórt szem, vagy a kacsák jussát képező disznóparaj? Magam se

gondoltam ezt végig, amikor kedveskedve dobtam az örökké éhes, ingyencségekre vágyó süldő elé.

Eleinte elnéző rőfögéssel fogadta a jóllakottan heverésző disznó, hogy a csirkék betolakodnak az ő külön bejáratú akoljába, és egymással versengve kapkodják föl a szanaszét szóródott kukoricaszemeket. Még azt is elnézte nekik, hogy egyik-másik fölugrik a hátára, és ott keresi az elemózsiát. Aztán egyre bátrabbak lettek a baromfiak. Már akkor is bemerészkedtek a vályú mellé, amikor nagyanyám a moslékot öntötte bele. Ez a határtalan szemtelenség már kezdte idegesíteni az egyre inkább disznóvá serdülő süldőt. Ha túl közelre mentek, mordult egyet, s odavágott az orrával. A csirke odébb rebhent, aztán újra kezdte az ostromot. Nyilván arra gondolt a maga tyúkeszével, hogy őt még a baromfiudvar ura, a Buksi is legföljebb megkergeti, de bántani nem szokta soha. Csak akkor lepődtek meg, amikor az egyiknek kitépte és mérgében megette a farktollát.

Látták ezt a lustán totyogó kacsák, és vérszemet kaptak tőle. Végére is, ha a csirkék bemerészkednek a vályúhoz, ők miért ne próbálhatnák meg visszaszerezni legalább az akol deszkái mellé lehullott disznóparajt? Berepülni ugyan nem tudtak, de a fejük befért a lécek hézagai között. Buksi csak nézte, de nem értette, mi folyik itt. Olykor tanácstalanul rájuk is vakkantott egyet-egyet, aztán unottan odébb sétált, gondolván, hogy ezeknek ugyan ugathat...

Egy nap aztán megtörtént a tragédia. A csirkék túl bátrak lettek, Kese túlzottan ideges, így aztán nyitott pofával csapott közéjük és a fogai között maradt a jérce feje. A vér szaga megrészegítette

és nekivadulva eredt a többi csirke után. Mire Buksi acsarogva odaugrott az akolhoz, már másik kettő is fej nélkül kapálózott a vályú mellett.

Másnap a kacsák következtek. Kese lesben állt az akol lécei mellett és vérben forgó szemekkel várta a támadást. Jöttek is az ostoba jószágok, s egymás után dugták be a fejüket a lécek között. A disznó meg sorban leharapta és péppé rágta, mielőtt még megmukkanhattak volna.

Nagyanyám a legszebb jércéit siratta, nagyapám a kacsasültet kérte számon a még mindig sunyin oldalazó disznón. Hiába hívta szépszóval, hiába szólította a nevéen, a megzavarodott jószág csak topogott, idegesen lóbálta a fejét és rá se nézett a gazdájára. Bement hozzá az akolba, megpróbálta a füle tövét vakargatni, hátha megnyugszik, de nem. Behátrált az ólba, a szalmát kapálta, s fenyegetően odavágott a lábához a fejével, mint ahogy a csirkéket riogatta. – Látod – mondta az öreg a fejét csóválva nagyanyámnak – sose tudhatjuk kiben mi lakik, míg a természet, meg a helyzet ki nem hozza belőle. Láttam az anyját, meg néztem a testvéreit. Olyan szelídek, mint a kezes bárány. Azt hittem, a legjobb, legszelídebb koca lesz belőle. Csakhogy amelyik disznó megérzi a vér szagát, fölfalja a saját kölykeit is. Nincs más választásom, szólni kell a hentesnek, holnap vágja le. Pedig én olyan szép, hosszú életet szántam neki...

Juhász János

ÖT HAIKU

Emlékezés

Elhalkul lantom
Jóapámra gondolok
Fátyolos szemem

Elmúlt

Régen elmúlt már
Hajszín világossá vált
Mezítlábas nyár

Dicséret

Versel a KisLant
Nyugtára ért már a nap
Téged dicsérlek

Te védj meg

Csendességemben
Védj meg zuhatagszájú
Szórengetegtől

Igaz út

Fénylő napvilág
Túlragyog hamisságot
Égő áldozat

Móritz Mátyás

Tornádó

Somlyó Györgynek

Bár lenne dalom mély, mint a tenger és a halál,
amely fellobban, mert éghető anyagot talál;
töredelmetlenül bevallanám benne bűnöm,
még az Istent se kérném, hogy rajtam könyörüljön.

Semmi sem rejtené hátam mögé a lényegét,
Téged se kérnélek hogy e versnek a tárgya légy;
lennének benne sínek, tébolyult paralellák,
hol a vak költői én, önmagán túl is ellát.

Úgy élne bennem akár anyaméhben a magzat,
nem maradnék meg tiprott fű között buja gaznak;
nagy lennék titáni héroszok árnyékában is,
a fényem nem lenne fonák, és nem lenne hamis.

E dalban feltörne a hunyt szemem mögül a nap,
Ismeretlen Istenem! Te is feltárnád magad.
Megtalálnám magamban a célt, ahogy az eszközt,
kiolvasztanám magam a forró elemek közt.

Benne lenne ami bennem és köröttem történt,
ellentétek harcaiban fellelném a törvényt;
dalomban szívem nem ütne le-fel céltalanul,
erőtlenül nem hörögne hegedűmön a húr.

Nem marna és tépne -vágy, -akarat, és indulat,
Te is megtalálnád a hozzám vezető utat;
elhagyna az elhagyottság, mely megtört, lerontott,
érzéseim nem lennének (le)száradt ágú csonkok.

Nem a temetők lennének a napos mezőim,
és halottak a bíróim, és védelmezőim;
dalolnék mint aki kiégette hangszálait,
úgy beszélnek ahogy a fa zokog, -a nap vakít.

Nem lennének a semmiben a hasztalan napok,
felrázna mint a tornádó a rőt sivatagot
dalom, mely fellobogna, és én lobognék vele,
mint akire ráfújt az Úr tüzes lehellete.

Móritz Mátyás

Forgósél

*Nincs magyarázat. Akasztófára jut,
vagy a vonat elé veti magát, kit
bántani mer a durva valóság!*

Berda József: Meghalt

Megszületett a Gát utca 3 szám alatt,
hatodik gyermekként erre a világra;
Ő, kié nem lehetett a tó a jég alatt,
kinek följebb nem juthatott a virága.

Megszületett hogy mosdassa a habos vihar,
hogy egy zsidó orvostól kapjon kabátot;
Ő, ki kisfiúként kapkodott lábaival,
kire a való hullt, ha gyönyörűt látott.

Kire ha nő nézett, a rosszat felejtette,
és nem gondolkozott a költészet rangján;
Ő, ki a karddá nőtt bicskát is elejtette,
vagy szólított a kínzottak hulló hangján.

A jogaiért készült Ő megverekedni,
hogy hallgassa: a fura úr miként gagyog;
nyüzsgő szívével széllé akart kerekedni,
volt hogy azt hitte: talpán alkonyat ragyog.

Megszületett 5-ben, a nemzeti nyomorba,
hol akadt népbetegség ezernyi fajta;
Ő, a jámbor, kit annyi asszony dörgölt orrba,
szanatórium sem segíthetett rajta.

A nép közé, kire lapulása is rávall,
hogy fűteni a fát, és a szemet lopja;
hogy bordeline személyiségzavarával
viselje el: a bíróság perbe fogja.

Csak segélyben részesítették díjak helyett,
megmérgezni magát lúgkővel akarta;
mert tudta: nem lehet Ő az Úr az Úr helyett,

aki lukas nadrágját kézzel takarta.

Életét a szárszói síneken költötte,
remélve hogy magára szavakat talál;
a hajnal-nyelvét is a világra öltötte,
kiért mezítláb jött a foltozott halál.

Rajongva várt fiúból lett állami nevelt,
kinek fönn a hegyen a köd bontott ágyat;
a folyó mentén megfáradt emberként hevert,
mint akinek szíve nem érlel már vágyat.

Majd 37-ben ment a mosóasszony után,
32 évig próbálta állni helyét;
Ő, aki Don Quijoteként harcolt s bután.
Végül megadta magát, lehajtva fejét.

Németh Dezső

Úgy fogd a kezem

Úgy fogd a kezem, lehet, hogy holnap már nem fogod,
Ölelj akkor is, ha van, vagy ha már nincsen rá okod!
Csak annyi legyek neked, mint erős kövezett part,
Mely szilárdan vészel át árvízt, dühöngő zivatart.
Ha szíved deszkái már recsegve törnek széjjel, –
Ölelj akkor is át kihűlő, hideg szenvedéllyel!
Úgy fogd a kezem, lehet, hogy holnap már nem fogod,
Hallgasd a morgásomat legyintve, ma még hallhatod!

Holnap lehet, hogy néma üres doboz lesz a ház, –
Elönti tested, homlokod a nem ismert szőke láz:
A nincsmire-várás ólom időlomhasága
A lelked mezejébe sok mély üres gödrét ássa!
S megkötözve látod a holdat ott a hegy fölött...
Mi lett volna: elveszett, ami volt az is eltörött.
Úgy fogd a kezem, lehet, hogy holnap már nem fogod,
Ölelj akkor is, ha van, vagy ha már nincsen rá okod!

Zoltay Lívía

A bosszú

A kakukkos órának nagyon jó helye volt a konyhában. Szerette azt a helyet a fehér falon, az ajtó fölött, szemben az ebédlőasztallal és a négy székkal. Szerette, mert ha a család tagjai ott ültek, pontosan ráláttak.

Ilyenkor mindig hálásan kakukkolt, de egyébként is szép hangja volt. Töretlen népszerűsége egészen addig tartott, amíg a családfő vett magának egy vado-natúj, fényes, ezüstsínű karórát. Attól kezdve a többiek sem az ő hangját hallgat-ták, hanem a karórában gyönyörködtek. Hogy milyen szép a színe, a formája és milyen pontos!

Több se kellett a kakukkos órának, aki kezdett már nagyon féltékeny lenni. Elhatározta, hogy bosszút áll a karórán, mert az nem lehet, hogy őt, aki a család régi, megbecsült tagja, ennyire semmibe vegyék egy ilyen jött-ment alak miatt.

Egyik délelőtt, amikor már senki sem volt otthon, észrevette, hogy a karórát a konyhaasztalon felejtették. És akkor lesújtott. Éktelen kakukkolásba kezdett, de nem ám óránként, félóránként, hanem folyamatosan és egyre hangosabban. A család macskája rég eliszkolt még a közelből is, az egész ház a fülsüketítő, elviselhetetlen kakukkolástól lüktetett, néhány ablaküveg megrepedt, poharak, tányérok törtek össze. Csak a karóra tar-totta magát még mindig. A kakukkos óra, látva, hogy milyen keményfából faragták a vetélytársát, vett egy nagy lélegzetet és még hangosabban kezdett kakukkolni,

olyan hangosan, hogy a szomszédok is meghallották. Ezt már a karóra sem bírta. Nyekkent egyet és ripityára törve, száz darabban zuhant a földre. A kakukkos óra elhallgatott.

– Na végre! Csakhogy megadtad magad! Téged már a legeslegjobb órásmester sem rak többé össze! – gon-dolta és boldogan kakukkolt még egyet.

Bíró László

Rozsdásodik a vérem

lehet Szalonta Vésztő vagy Sarkad
bennem a jelen szüntelen szakad
a csönd idomítja a végtelent
s pár gond gubbaszt a létben idelent

a baj báltermét szavakkal mérem
versekben rozsdásodik a vérem
csodára várok de ami hív más
magányfényben kis lámpa a sírás

Kéne egy sors

kéne egy sors ami könnyed
ám „jólétre” nincsen ötlet
gondtálban a világ ernyed
amit főztél azt kell enned

mikor a szavak loholnak
lelkemben a csönd kiolvad
de kevés a napi ihlet
ami boldoggá segíthet

Németh Erzsébet

Hol van?

Moccan az ég,
horkan a láng,
táncol a nép,
a fiú, a lány.

Tombol az ég,
harcol a láng,
véres a fény,
és roppan a szárny.

Dörren az ég,
halott a láng –
Hol van a nép,
a fiú, a lány?

Bódai-Soós Judit

Hitem

Mélykék tó fenekére
süllyedt a kis kavics.
Úgy vetettem vízbe,
mint földbe a magot
termésre várva,
sziklát remélve.

Ha megnő
barlangot vések beléje.
Ha másként nem megy;
hát könnyeimmel.

Sárközi Árpád

In Memoriam

Dr. Hatvani Dániel költő

Hosszú volt az út
Budapesttől
Bodrogkeresztúrig
De lelkünk GPS-ével odataláltunk
Szép polgári házad nyitott kapujától
és karjaidtól átölelve szóltál:
„Irány a pincém!
Jóféle ital végett kell a felfrissülés
Még nem találkoztunk
de verseidet ismerem
így téged is ismerlek”

Terített asztal fölé „tornyosulva”
tósztot mondtál dicsérve
jóféle italokat ételeket
Csikorogva beszéltél politikáról
a költők és a költészet alkonyáról
szerelemről csalódásról

Egy asztalról ettem veled
Az Isten óvjon fönt az égből!
Én itt a földön őrzöm
kedves emlékedet

Vers

A vers jó kezekben
bozótvágó kés
Nyomán a lélek
TÁTONG!

Németh Dezső

Magammal beszélgettem

modern vers mama-ma

Egyszer csak elibém álltam egy reggel,
amikor a nappal ablakomra mászott,
és a kis-dunai szél a fákon zongorázott.
Néztem felállványozott arcom a tükörben,
mint egy elrontott torony, ferdén állt a lelkem,
aztán kutatni kezdtem álmodobozomban,
és beszéltem magamhoz öntudatlanul:
Miért kell a jog, ha csalfa?
Miért kell a becsület, ha ferdén áll a feszület?
Miért kell a születés, ha halál a vége?
Miért a Hold, ha nincsen fénye?
Zavart kusza gondolat mászik homlokomba,
féregnyúlványok csüngnek sötétén,
és megeszi a csendet az utca,
ezer wattos dübörgés tépi hallókürtjeim,
ez a huszonegyedik század cucca,
itt a szellem randalírozik.

S egyszer csak eléem állt Attila,
egy ketchupos hot-dogot evett.
– Barátom! – kiáltva mondja
– Ez már egy vadiúj kikelet!
A tőke újból rág, de dögnagy foggal,
és forognak a tökös birodalmak,
és sír a világ, e nagy gyerek...
...a mama-ma ha élne: mosógéppel mosna,
és a Mach Donaldsból hozna vacsorát,
jöhetne a tél, kapszlit nem kapdosna,
s be tudná fűteni a szobát?

De mi ketten: én és önmagam a rakodópartra ültünk.
Attila az alsó kőre ült,
s a Duna beszélt hozzánk halkan,
komoly volt a hangja s mély:
úszott a hátán sok szemét
és rohadt dinnyehéj.

Magyari Barna

Zizeg a sors

Csillának

kojtorog bennem a líra
versfüst száll a gének körül
lelkem hozzád megérkezni
a szóbiciklire fölül

köröttem kottagatyában
szorgosan füvet nyír a dal
s a rímmezőn minden virág
friss illattal rólad szaval

a ránk csukott mondatokban
ma vajon hány fokot mérek
tartós hője van a múltnak
mosolyod szívemig éget

zizeg a sors mint a széna
felgyullad bennem egy ember
az izzó magány máglyáit
oltani ajkaddal kezd el

Kuncog a csend

Csillának

tegnapi tréfáinkon
magában kuncog a csend
bókjaim mondatinge
vállfára akasztva leng

melltartód s blúzod pántján
bőröd nyoma hintázgat
nálam lévő ruháid
formázzák melled vállad

gyönyöröd súlya alatt
könnyen borul a bárka
fotód nézve merülök
a mosolyóceánba

esténként bennem hajad
vitorláit lobognak
magány recseg szívemben
pózol a verssoroknak

Barcs János

Somogyi szil lettem

Madarak csőrében érkeztem:
Vérembe sudáráz fény feszül,
süvöltő somogyi szil lettem
a parton, – nem állok egyedül.

Őseim vére zászlózik bennem;
gyökerem kemény rögben fogant,
megkapaszkodtam dús határon: –
S minden ágam úgy zeng, mint a lant.

Bősz szelek is körül táncoltak,
őreg folyónknak barátja vagyok,
viharok zord pora simogat
számon, hajnali sugár ragyog.

Míves társam, karcsú szép kőris,
mindig megérti jajongásom, –
integet felém fehér nyírfa,
s rám száll a csíz, hogy jobban lásson.

Dráva-partnak bizsergő vére,
lombjaim közt repdes a lángja,
szellőt dajkálnak ágkarjaim –,
legyen sorsomnak őrző árnya.

Barcs, 1980. augusztus 20.

Németh Erzsébet
versei

Fohász-szirom

Engedd, hogy megmaradjak
tekintetemben, s ha lehunyod
szemed: olykor
engem is láthass magad előtt.
És a lenyugvó vágyak
sugarainál
vadrózsa-ölelésemből
meríthess erőt...

A Holt-Tiszánál Fegyverneken

A parton kagylók,
félszáraz lábnyomok,
nádbuga hintáz a szélben,
fecskék cikkán röptében
magam is szárnyalok.

Gyűrött a Holt-ág,
vasalatlan, mint öregek arca.
De rejti, nem látszik
mögötte őseink
iszapba süppedő kudarca.

És ott a vén malom!
Emlékeket őröl a zümmögő garat.
Aranyhajsza pottyán a vízre...
Nézd, fésülködik
odafönt a Nap!

Egy csók nyoma

Gondoltad volna-e
ős-örök nagyapám,
hogy mint tavasszal
odakint a bádogeresz:
megolvadnak szavaim,
és lecsorogva ágon,

bársony-lombokon,
bekukucskálnak a földbe,
s egy csók nyomát hagyják
a konok homlokon?

Nem várhatok

Fehér blúz
fehér térdzokni,
fehér arc,
sötétkék alj,
hosszú barna copf,
tavasztekintet,
ámulatmosoly...
natúr emlékkeret,
lélegzetviasszafojtva
figyelő pillanat! –

...

ima jóságért,
ima megmaradásért
de mi lesz,
ha Isten megtagad...?

...

Nem várhatok magamra tovább!

A szó

A szó burok,
mint dión a héj.
Mi benne van:
az árnyék, a fény,
az a lényeg,
– az ígézet –
s az a halál,
az a végzet!

Barnás Márton

Én

„Én mindig voltam: azaz, akik ez idő alatt azt mondták, Én, azok mind én voltam.”

Schopenhauer: A nemi szerelem metafizikája

Csak ismételni tudom önmagam: én vagyok. Higgyék el. De ha már azt kell kijelentenem, hogy én önmagam vagyok, akkor megremeg kezemben a toll, megremegek, megremeg bennem valami, amit úgy gyömöszöltek belém, megremeg a világ. Én önmagam vagyok? Én - az meg ki? Tudom, magas labda Kertész Imre Valaki más című könyvére utalni, de akkor is. Én – milyen én-nek lenni? Olyan jó lenni? Határozott válaszra lenne szükségem. Ami nincs. Kit érdekel, mi volt velem születésem előtt? Kit érdekel, mi lesz velem halálom után? Engem nem nagyon. Nem hiszem, hogy Semmiből jöttem, és Semmibe megyek. Volt, van, lesz valami. Valaki nem felejt. Nem felejttem el önmagam. Azt, aki voltam, és azt, aki lett belőlem. Holttesté váltam. Persze előbb-utóbb meg kellett történnie, és biztos, hogy így kellett megtörténnie. Az életben hiszek. Meg a halálban. Mikor születtem, a magzatvíz a tudómba ment, eléggé kikészített. Jöhetett az inkubátor, és a doktornő saccolt, próbálta tartani szüleimben a lelket. Azt mondta, ha a következő néhány napot túlélem, megmaradok. Adott nekem 50% esélyt. Én nem akartam megszületni. De megszülettem, mert örömet akartam szerezni szüleimnek, bár nem tudtam róla. Én nem akartam élni. De éltem, mert élnem kellett. Mert egy időre megmentett a dok-

tornő. A szüleim engem akartak? Szüleim gyermeke voltam, vagyok, leszek. Ez biztos. De jó gyermek voltam? Lófaszt. Apám nagyon megértő volt, de egy kétségbeesett pillanatában azt mondta, ölöm őt meg édesanyámat. Igaza volt. Nem voltam jó gyerek. Gyermeke voltam? Persze. Mit is jelent az? Szüleim felnevelnek, rácsodálkozom a világra A világ meg rám. Tudunk egymásról. Ha eljön az idő, búcsúszom. Szüleimtől, a világtól. Azoktól, akiket szeretek. Tudják-e, hogy én leszek? Én leszek az én? Tudom, nincs válasz. Rám vagyok bízva, hogy ilyen szépen fejezzem ki magam.

Az egyetem gáz volt. A teológiát még valahogy elvégeztem, de a bölcsészszakon bukdácsoltam. És mindenkinek hazudtam mindenről. Magamról például azt, hogy jól vagyok. Az egyik szeminárium előtt ültem az asztalomnál, és stílusosan Freud A halálösztön és az életösztön című könyvét olvastam. Csak én voltam a teremben. Nagyon korán érkeztem. A tanárnő is. Dórának hívták. Míg a többiek megérkeztek, beszélgettünk. Aztán a szeminárium után is, másnap pedig egy kávézóban. A harmadik találkozásunk alkalmával bevallottam neki. Szeretem magát, mondtam neki. De hisz alig tud rólam valamit, mondta ő. Miért mond nekem ilyet? Mert így érzem. Nem is ismerem magát, mondta ő. Jobb is így, feleltem. Elmosolyodott, megfogta a kezem. Férjem van és egy lányom, mondta, és ha jól számolom, tizenkét évvel idősebb vagyok magánál. Mindez nem zavarja? Szeretem magát, mondtam másodjára is. Az jó, mondta ő, és magához ölelt, vigyáznunk kell. Mindig csak akartam, de sosem kértem Dórától,

hogy vigyázzon rám. Nem vigyáztunk egymásra. Képtelenek voltunk rá. Nem is történt semmi. Mint említettem, az egyetem nem ment. Ott kellett hagynom. Dóra házassága sem működött. Elhagyta a férjét, a gyermekét. Én elhagytam szüleimet. Fájt. Nagyon fáj.

Nem voltam jó gyermeke szüleimnek. Nem voltam jó. És nem voltam elég jó Dórának. Tudtam, habár ő szeretett. Éppen haverjaimmal buliztam, mikor felhívott. Kérte, hogy találkozzunk. Találkoztunk. Közölte, hogy elutazik. Vissza akarja kapni az életét. Az én életem nem jó neked? – kérdeztem tőle. Neked adom, ha ma este még velem maradsz. Biztos látta rajtam, hogy már ittam. Jó, mondta. Visszamentünk haverjaimhoz. Döbbenet néztek ránk, mikor bejelentettem, hogy ő Dóra, akit szeretek. Pár perc múlva a döbbenetet szánalom váltotta fel. Dóra megérezte valamit. Megfordult és kiment a lakásból. Kisétált és egyedül hagyott igazi önmagammal. El sem tudtam búcsúzni tőle, a többiektől, magamtól. Felesleges lett volna. Sok pálinkára sok bort ittam. Olyan ismerős volt minden. Végre emlékeztem. Belefulladtam a hányásomba. Emlékeim nem hatottak meg. Az sem, aki voltam, és az sem, aki lettem. A holttestem látványa sem.

Ki voltam én önmagam számára? És azok számára, akiket elhagytam? Nem a legfontosabb, hogy válaszokat kapjak, hanem az, hogy feltettem a kérdéseket. Nem ijedek meg a saját árnyékomtól. Én leszek.

Csillag Tamás

Egyszerű vers

Ha holnap más vonattal menne,
görcsöket kötnék a sínekre.
Utazhatna HÉV-en vagy MÁV-on:
mindig várnám az állomáson.

Ha jönnek, engem ő is várna,
esténként csak csók lenne nála.
Nem kell már peronokra állnom,
csak azért, hogy megtaláljon.

Hajába mindig mosolyt kötnék,
vigyáznék rá, baja ne essék.
Ha esne, kabátom adnám neki...

Hisz legombolta rólam a fájást,
ölelésben csendes megváltást
adott annak, aki szereti.

Idomuló

lassú rutinná idomuló napok
megszokások morzsálnak mindent szét
a szerkezet megakad itt vagyok
apró kő vagy csorba fogaskerék

fogait veszti lassan a vágy is
üres tányérokat néző kisgyerek
gyomra szépre kordul sokszor fázik
meghánynám szénnel a göncölszekeret

néha jónapotot köszönnek rám
gyerekkorom mint kinőtt ruhám
otthon a székkarfára akasztom

forintos álmok meztelen versek
lyukas zsebeimből földre esnek
és tenyerembe temetem arcom

HANS-GUIDO KLINKNER

AZ EMLÉKEZET ÚTJAI (*Die Wege der Erinnerung*)

Holdnyi távoliak
a menedékházak, melyeket egykor
az ember könnyű lábbal elért

Csillagútnyira a csúcs,
melyet zergekönnyeden megmászott.

Csak az emlékezet határtalan
útjai maradtak az öregnek.

VARÁZSLATOS SYLT 1. (*Zauberhaftes Sylt*)

A dűnék tengerének zöld szigetein
vadrózsák nyílnak,
cicomázva utat, s a nádfödte házakat.
Lángvörössel élénkítve a fehér homokú
barnás pusztaságot.

Túrázók, kerékpárok és lovasok
szelik át a kijelölt ösvényeket,
az érzékeny Biotópot, egészen
a morajló tengerig.

A széllel és az idők fogával
dacoló sziget arculatát
mindahány évszak megváltoztatja,
elvarázsolja.

TOCCATA ÉS FUGA (*Toccata und Fuge in d-moll BWV 565*)

A mestermű,
virtuózan játszva a világ legnagyobb
dómorgonáján, a legnagyobb barokk

építményben az Alpoktól északra:

egy felejthetetlen élmény
zenebarátoknak és turistáknak a világ
minden országából.

Sokan kazettákat vesznek emlékül,
de a felvételek csak árnyékok.

A zene napja
csak a magas Dómban ragyog.

Passau

FEHÉR CSÚCS (*Weisse Gipfel*)

A hegyek barátjának
szaporábban ver a szíve
a hósíkás csúcs láttán.

Kötélpályán éri el végül
a magaslat kényelmes vándorútját.

Lépésről lépésre élvezi a tiszta levegőt,
a csodálatos látványt,
kortyonként a fogadósne árpasörét.

Az ősmasszív szelleméből mégis
magával visz a távoli strandokig.

A verseket fordította:
Bayer Béla

Bódai-Soós Judit

Dunai sirató

Nagy víz a Duna, erős víz: sokat bír. Mit neki egy sóhaj, vagy akár ezer? Vitt az már annál különb terhet is...

Elbírt egy hete Sete Jancsi feleségét, elbírt hát most a Jancsi könnyeit is.

A férfi a parton ül, kezében sörözüveg, szemében gyötrelmem.

– A keserves mindenit! – üvölt föl Jancsi fájdalom, dühe, szíve szakadása. – Hogy miért nem tudtam én megdögleni?! Miért kellett neked, drága szívem, a Dunának menni?

– Én vagyok az oka. Én, a mocskos muslinca. Hogy ne bírt volna az anyám a világra szarni! Miért kellett nekem olyan cudarnak lenni? Drága angyalom, kedves gyöngyharmatom! Hogy tudtam én elengedni a te szép kezéd? Hogy tudtalak ilyen kétségbe taszítani?

Sete Jancsi a vizet nézi, vádlón, keményen, mint aki elvetemült gyilkosra tekint – pedig a vízben is csak saját magát látja...

A távolból harangszót hoz a szél.

– Érte harangoznak – mondja a férfi csendesen, lehajtott fejjel, majd hirtelen felkiált:

– Hallod, te süket folyó?! Most temetik. Engem meg elzavartak. „Részeg disznó!” – ezt mondták rám. Hallod?! Részeg disznó vagyok! Az én kis drága galambom épp most kerül a földbe... Ó, hát hogy nem szakad le az ég?!

– Röhögsz? Röhögj csak! – Jancsi a víz felé köp, de nyála saját lábára hull.

– „Ne igyál!” – mindig ezt mondta; „Ne igyál, Jancsikám!” Én meg százszor megfogadtam, hogy nem iszok többet, mégis

ittam. Hát ember vagyok én? Állat vagyok! Jól mondták: részeg disznó vagyok. Hogy dögöltem volna meg már régen!

Jancsi keze ökölbe szorul, ujjai elfehérednek a szorítástól.

– De most, most megmutatom én ennek a betyár világnak! Sete Jancsi nem iszik többet. Nem ám! Ha-ha! Megmutatom én nektek! Meg én!

Eltorzult arccal nevet, és sörözüvegét a Dunába hajítja, majd eszelős nevetése csendes zokogásba vált.

– Kedves kis feleségem, szépséges virágom, hát mi lesz most énvelem? Mit gondoltál, meddig tudok én élni nélküled? Hol vagy drága angyalom? Az ártatlan, szép lelked merre szállt? Ó, bárcsak én haltam volna meg, s te élnél tovább!

– Te vén Duna! Hová vitted az én legdrágább kincsem lelkét? Máskor locsogsz, most persze hallgatsz. Igazad van. Én voltam az, aki nem becsülte őt eléggé. Nem vigyáztam rá. Előlem futott a halálba...

Jancsi felkel, de megtántorodik és elesik. Öklével a földre csap, majd kúszni kezd, és egészen a víz széléig vonszolja tehetetlen testét a kavicsos parton.

– Itt vagyok – lihegi az erőlködéstől kimerülten. – Ne irgalmazz hát nekem, ha neki se irgalmaztál! Ragadj el, Duna! Hadd menjek én is a kedvesem után. Büntess meg! Megérdemlem a halált.

Jancsit arcul csapja a víz.

– Pofozol? Ne játssz velem! Gyerünk! Ölj meg! Te gyilkos!

A férfi tovább vonszolja magát, s lassan a fél teste vízben van.

– Ölj hát meg engem is! Könyörülj végre rajtam!

Egy erős hullám a szárazra taszítja.

– Ne! Ne tedd ezt velem! Hát nem érted? Meg kell halnom!

– Meg kell halnom – ismétli meg suttogva, és rácsodálkozik a felismerésre.

Percekig szótlanul és mozdulatlanul fekszik: várja a halált. Aztán ismét zokogni kezd, és kínlódva négykézlábra áll, de egy újabb hullámlökés megint ledönti a lábáról, és Jancsi, mint egy zsák homok, terül el a földön.

– Segíts rajtam! Segíts meghalni! Ne büntess ennyire! Ne tagadd meg tőlem a halált!

A víz most újra arcul csapja, s közben lemossa könnyeit.

A férfi tekintete a távolba réved, és a Duna közepén látni vél valamit.

– Ó, egyetlenem! Hát eljöttél értem? Ugye, hogy még mindig szeretsz, galambom? Ugye hiányoztam neked?

Jancsi teste most örömtől remeg, s az öröm új erővel tölt fel minden inat, izmot, és ideget. A férfi feláll, de mozdulatai egy marionett-bábra emlékeztetnek: tagjai merevek, gesztusai szélesek. Tárt karokkal szalad a Dunába, mintha repülne.

– Várj meg, drágám! Várj meg! Jövök!

Egy örvény rántja magával, húzza, cibálja, míg végleg össze nem zárul a víz a feje fölött. A sörös palack pedig, melyet asszonyának vélt, vígan táncol odább a folyó ölén.

Csepeli Szabó Béla

Vergődő sasok

Honnan árad e hűvös rontás?

Szép tájainkra köd, borongás?

A völgyből gondok füstje lebben,

s szél támad ránk, jeges, kegyetlen.

Hol az élet meleg sziklája,

hogy jó fészkeket rakjunk rája?

Mint kerengő, komor sasok,

keressük a fénylő Napot,

s lám itt vergődünk nagy, törött

szárnyakkal ég és föld között,

itt dőbbenve rá fent a szélben,

hogy apró ölyv-raj száll az élen...

Vijjognak egyre: „Feljebb!” „Erre!” –

s jaj, bukdácsolnak szédelegve,

füstfelhőt és havat kavarva

örvénybe merült életünkre...

Kőszáliak! Most merre törjünk,

hogy a viharból kikerüljünk?

Szárnyaljunk tovább, nem pihenve,

délibábos „festett egekbe?”

Ó, nem!... Nézzétek, itt e tájból.

szerény, közelibb hegy világol,

rőt szirtje mintha arra várna,

hogy rakjunk vidám tanyát rája!

1955.január, (1998)

Lelkes Miklós

A társadalomról

Németh Dezsőnek

Társadalom? Rendezett rendetlenség.
Hajnalainak ellentmondó esték
sora, a megdőlt égbolt alatt árnyak
vonulnak, rossz törvények visszajárnak.

Társadalom? Megfáradt szemmel nézem
Lucifer kölcsönadott köntösében:
a Kétkedés – az elvesztett örökség –
hiányát, nem bontja meg sunyi csöndjét
semmi az álszent érdek-hallgatásnak,
s közben papolhat hazugul a Látszat,
míg egyesül – kifosztással-felosztott, –
s mint kiáltana át a csillagokhoz,
egy-egy emberből annak könny-magánya,
de sorssá lesz, valami visszarántja!

Társadalom? Rétegen újabb réteg.
Hány álarcos, ijesztő rémtörténet!
S ha olykor kezek álarcát letépi:
új szolgák jönnek, éégig feldicsérik,
s míg szónokolnak szolgatartók, szolgák,
az elbutult nép járja a bolondját,
és tömjénfüst jár tegnap-gyilkosoknak,
(a tömjénezők közben lopnak, lopnak!).
Múltból mi rossz? Jó? Ó, légy óvatosabb!
Mit érhet érdek-szava tolvajoknak?!

Az Anyag koronáját, persze, látom, –
de más Anyagból követett Királyom.
Nincs még, de lesz. Oly távol, mit remélek!
Anyag-mozgást, amelyben más a Lélek:
nem fúrja arcát misztikus hitekbe,
nem néz hittal érdek-hiteltelenre,
haszon-hitet nem alkot vérből, vashál, –
övé legyen kapzsin vágyott Aranykor.
(Haszon-hitek! Gyermekedd csacskaságtok
el tud adni ennyi primitív álmot

ily csalással, – számomra képtelennel!
S ennyi csaló játszik hiszékenyekkel!)

Az életem, mint bárkié: csak semmi.
Túlélés nincs. Senkinél. Számbavenni
nehéz e tény? Korbács. Kényszer-kezekkel
Piramis épül, – és elvész az ember,
építettő, építő, ami épült
máris sülyed, helyére másik ég ül.
Megmarad: Egyiptomok mélysötéte,
s bűnökkel tart Nap-áldozat elébe,
s múlt-múmiák, riasztó állapotban,
szokás-szerekkel bebalzsamozottan.

Bármily látható: keveseknél értett
e most-világa Idő adta létnek,
mely egy sírba rak rosszakat és jókat:
rabszolgákat, rabszolga-fáraókat,
s győző nem győz, bármit is néz magára, –
a legyőzött végül magával rántja.

Nagyság, ha lesz, az majd a Jelent védi,
azt a Jelent, amelyik tud ítélni.
Hozzá más szív kell,

s szükség van más agyra:
egyszerre bátrabbra, s óvatosabbra,
értelmesre, szív-vezérelte vérre,
melyben Jelennel együtt Messzesége.

Szánandó Föld, még mennyire nem érett!
Nem értik Róla szőlőszem-mesédet,
Költő, a szobrod ott áll halott ércben
a téren, s Esméd útjáról letérten
megy a kis ország, nagy világ, és benne
mily megvetendő szégyenek szerelme!

(2011)

Lelkes Miklós

Korunk erdejében

Magányomnak írom le: rosszul érzem
magam korunk elvesztő erdejében.
Éjjel-nappal megunt, s már utált holdak
keresztek árnyékára vigyorognak
hüllőszemekként, észből kivetetten,
s kacsintások gyűlnek rókazsebekben.
Igen... Új kor, de régi lényeg, nem más,
mint önérdek haszon-összekacsintás,
s tán meglepő: az erdő szürke, barna
sok fája bámul, mint istenke barma
a beszűrődő alkonykönnyre, vérre, –
ezt az Erdőt értelem el nem érte.
Becsület sem. Hajnala? Hát ez Hajnal?
Hamis játék kiforgatott szavakkal!
Forradalom? Haza? Nép? Nemzet? Béke?
Mennyi szó lett önmaga ellentéte!
Ó, holdszemek, rossz ma,

még rosszabb holnap!

Ki kívánt égre ennyi hazug holdat,
ál-imát szenteskedő holnemvoltból,
s kalmárt, ki részeg pofátlan profittól?

Magányomnak írom le: rosszul érzem
magam korunk elvesztő erdejében.
Csak magányomnak írom: itt a fákra
sötétet önt régi korok világa.
Itt csak mélység. Ó, ha Magasság volna,
mint érintené Hajnal piros csókja!
Az a Hajnal, égi Eszme szülötte,
nem is tudom, hogy eljön-e a Földre...

Magányomnak írom le: rosszul érzem
magam korunk elvesztő erdejében.
Eltévedt fák, nyomasztó kőkeresztek.
Istent szavalók az Ördögért tesznek.
Nevet az Ördög: járhatnak a szájak, –
minden bűnt elfed bibliás bocsánat!

Az történik itt, ami annyi korban:
fanépség bámul elbambásodottan,
s korhadt erkölccsel,

kidőlt bedőlt hitben,

Kalmár az Úr, s rabszolgája – az Isten.

2011

Németh Dezső

Álszentek világa

Lelkes Miklósnak

Álszentek világa újból eljött
álpapok álgyülekezetével;
s forgatnak tüskés szóbikacsökött
Istentől csent szeretetkötéssel.
Bolond bárányok tűzükbe mennek,
tisztulni tömjénes kormos lángba;
és hiszik, hogy Istenükhöz érnek
egy fehérülő-fekete világba.
Gondold el: a hívő táboriták
ostyák mellé kelyheket is kértek,
azért lettek kiátkozott férgek,
mert a papok a boruk nem adták.
Husz János is máglyájukra lökték,
de Husz Jánosok ma már nem élnek,
helyette *szent olcsójános* félék
szónokolnak istenfélő népnek.
Tőkén imádkozó lopógépek,
világpolgárrá érett kufárok
reklám trükkkel kábítják a népet,
s áldás helyett jön a régi átok.
Az okos tojás reverendások
pártját beviszi hátán az érdek:
s elkezdődnek az ostyaosztások,
és bűnbocsánat lesz temérdek.
Az Isten fáradt, nem ver meg senkit,
csak szomorú nagyon és árva,
félre fordítja búsan ősz fejét,
s többé nem néz erre a világra.

Ötvös László
vesei

Isten végzett felőlem

Hívtak könyvek, levelek közé;
meghitt, hűs kutatóhelyre.
Isten másként végzett felőlem,
parancsolt, maradj a szószéken!

Ígéretekkel unszoltak, küldtek
mellé a kormánykeréknek...
Isten másként végzett felőlem,
parancsolt, maradj a szószéken!

Csábított saját lelkem,
nagy tudósokhoz készültem.
Isten másként végzett felőlem,
parancsolt, maradj a szószéken!

A virágok imája

Ő hallja a virágok imáját,
a madarak szép udvarlását.
a bodzák varázsos suttogását...
A gólyák és fecskék számon tartják
az angyalok és álmok titkát,
a zsoltáros gyermek indulását...

Látomás és hang

Lombját lehullató fához
magát a testvér hozzákötötte...
Virágod az ember testvére.
Erősebb a halálnál
a zöld élet kötele...

Meditáció utazás közben

Aki szereti kis kutyáját,
korán fölkel és későn fekszik,
mindig sétáltatja állatát...

Aki szereti szép virágát,
kertjét kapálja és gyomlálja,
mint kedves gyermekét ápolja...

Aki szereti szántóföldjét,
verejtékezve töri rögjét,
türelemmel várja gyümölcsét.

Aki hálás s szereti Urát,
belső munkatárs és barátként
jól gyümölcsözteti munkáját.

Tarló és bokréta

Veri a tengeri
a szép bokrétáját...
A tarló siratja
a búza gazdáját...

A csősz hosszú lábon
méltósággal sétál...
Mint egy kő lebukik
egy fekete madár...

Arcomat a napfény
felé – ím – fordítom...
földműves társammal
együtt imádkozom...

Németh Erzsébet

EGY ÁRNYÉK

Árokspart.
Magányos margarétaszál...
Eltörheti a szél,
kiégetheti a Nap,
le is téphetik –
Egy árnyék arra jár.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **1.500,-Ft.**
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Csepeli Szabó Béla

ARANYKENYÉR

– **Szelj kenyeret** édesanyám,
pirítsd meg a kályha vasán,
aranyozd be sárga lánggal,
s kend be zsírral, fokhagymával!
Édesanyám: nagyanyóka
szoknyáját két csöppség fogja,
Béla fiam, Mari lányom,
„csákós hősöm”, „gyöngyvirágom”.
A kályhából kicsap a láng,
bevilágítja a szobánk,
négyen lessük anyám kezét,
s ő tűnődve szel négy karéjt.
Négy karéjt szel... Mért csak négyet?
Önmagának nem szelt étket!
Unokái... fia... menyee...
Önmagát lám – elfeledte!
Önmagára sosem gondol,
megőszül értünk a gondtól,
süt, főz, mos ránk, töri magát,
hogyan szépen éljen a család.
Anyám szíve aranyat ér,
a kenyeré – aranykenyér,
szeretettel pirongatom,
megölelem, megcsókolom:
– Öten vagyunk, édesanyám!
Öten? – néz rám... Öten az ám! –
mosolyog és éles kése
belehasít a kenyérbe...

1955

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.